

șiitoare. Politica partidului nostru, programul său consecvent, expuse în fața întregii lumi, au confirmat pe plan mondial prestigiul României socialiste. Pe măsură ce-l ascultam, creștea în mine un puternic sentiment de mândrie patriotică.

În amintirea mea, va rămâne pentru totdeauna imaginea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la tribuna Națiunilor Unite, prestigioasa lui prezență în forul internațional al omenirii.

De atunci au trecut aproape cinci ani. Așa cum pentru lumea întreagă, cuvintele rostite acolo de conducătorul partidului nostru iubit au deschis largi perspective, pentru noi, cei de-acasă, pentru fiecare din noi ele au deschis perspective de dezvoltare concrete și apropiate. Cuvântul lui, în care simțeau cum bate inima partidului și a poporului întreg, ne însuflețea în munca noastră cotidiană. În ochii mei, pe imaginea de atunci de la O.N.U. se suprapune o ultimă imagine, la fel de puternică: 7 martie 1965. Gheorghe Gheorghiu-Dej, ca toți cetățenii țării, își depune buletinul de vot. Îl privesc și-l ascult cuvântul: tabloul României socialiste, prezentat în fața lumii întregi atunci, e acum în continuă desăvârșire. Îl aud vorbind: „România, în trecut un colț vitregit de sărăcie al Europei, merge pe un drum sigur, transformându-se într-o țară socialistă înaintată, cu un nivel tot mai ridicat de civilizație.“

Nu bănuiam atunci că-l văd și-l aud pentru ultima oară.

Azi, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej nu mai este printre noi. Exemplul său de abnegație neprecupețită, pînă în ultimul ceas al vieții, pentru cauza partidului și a poporului rămîne în amintirea noastră ca un îndemn permanent în munca, creația și îndatoririle ce ne revin fiecăruia dintre noi. Strîns uniți în jurul partidului și guvernului, vom cinsti scumpa sa memorie îndeplinind sarcinile pe care ni le-a trasat și ni le trasează înțeleapta politică a Partidului Muncitoresc Român.

Dina Cocea

ACEASTĂ VIAȚĂ EXEMPLARĂ

Primăvara aceasta, odată cu întiile ei flori, a cunoscut și zăbranicul unei mari dureri: pierderea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej. Chipul său, însumînd parcă trăsături și semnificații noi, trece — a și trecut, în volute din ce în ce mai mari — pe coordonate largi, istorice. Conducător de nădejde, în cea mai democratică accepțiune a cuvîntului, el a fost o expresie vie a clasei muncitoare, reflectînd în fizionomia sa totemai calitățile ei morale.

Cunoscîndu-l, mi-am dat seama de marea influență a personalității sale, exercitată asupra oamenilor cu o totală lipsă de ostentație, cu franchețea sa și cu acea particularitate a graiului, care mie mi-aducea aminte de-acasă.

Retrospectiv de la ultima filă de calendar căzută, în urmă, peste atîția ani frămîntați, această viață exemplară, indestructibil legată de lupta partidului pentru libertatea și fericirea poporului, căpătăm acel sentiment de unanimă tărie în durere. Energiile țării — și cele materiale și cele social-umane triumfînd zi cu zi — confirmă, toate, adevărurile și prevederile programului partidului. Nu există colț de țară care să nu simtă efectul reconfortant al agregatului modern sau al stilului de înaltă tensiune. Acestea sînt roadele revoluției socialiste, căreia tovarășul Dej, în fruntea Comitetului Central al partidului, i-a închinat munca și viața sa.

Tovarășul Dej, exprimînd prețuirea pe care ne-o arată partidul, s-a apropiat cu simpatie de noi artiștii, interesîndu-se de munca și de condițiile noastre de viață.

Să îmbunătățim și mai mult munca noastră teatrală. Să ne îndreptăm bine privirile spre tot ce e valoros în lume, auzul la glasul epocii, și să nu uităm nici o clipă lumea noastră, în care se profilează din ce în ce mai puternic omul nou, constructor al socialismului. Ar fi cel mai bun omagiu „in memoriam“ al artiștilor, adus tovarășului Gheorghiu-Dej.

Ștefan Ciubotărașu

LUMINA PE CARE O IRADIA

Il revăd în tribună în fiecare miez de vară, înconjurat de tovarășii săi de luptă și de muncă, fluturîndu-ne mina, dăruindu-ne zîmbetul și lumina sa, și mi se părea întotdeauna că mi se adresează și mie, anume mie, în marea de capete.

Ce pot spune din amintirile mele despre iubitul nostru conducător Gheorghe Gheorghiu-Dej? Sînt amintiri personale, și atît de legate în ființa mea de el, încît îmi vine parcă greu să le aduc în lumina cuvîntului. Jucam într-o seară în Surorile Boga. Era cu mult timp după premieră. Ne obișnuisem cu spectacolul, și eu, în rolul episodic al Eufrosinei Grosu, pe care l-am iubit atît de mult, îmi creasem niște momente minuțios pregătite, care „mergeau“ bine... Și deodată, am aflat că tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, împreună cu alți conducători ai partidului, era în sală. M-a cuprins o emoție nemaipomenită, și nu mai știu cum am jucat... Mi s-a părut că prost, cum nu mi se întîmplase niciodată, și m-am întristat, gîndindu-mă că am stricat spectacolul. Nu pot să uit nici acum aplauzele și felicitările de la sfîrșitul reprezentației.

Și mai port o amintire prețioasă. În toamna trecută, mă plimbam pe șoseaua Kiseleff, cu o prietenă. Era o zi frumoasă, senină, de aurită toamnă bucureșteană... Deodată, am tresărit. L-am recunoscut. Venea către noi, mergînd agale pe jos, se întorcea pesemne de la Președinția